

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **N. D.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 5. 2016, čj. MV-138658-4/SO-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 10. 2017, čj. 30 A 96/2016-56,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 8. 7. 2015 zastavilo řízení o žádosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) o vydání povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu nedoložení požadovaných dokladů. Odvolání stěžovatele žalovaná zamítla a potvrdila rozhodnutí ministerstva.

[2] Žalobu stěžovatele zamítl krajský soud v Plzni napadeným rozsudkem. Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, s níž spojil návrh na přiznání odkladného účinku. Nejvyšší správní soud vyzval stěžovatele usnesením ze dne 29. 11. 2017, čj. 10 Azs 349/2017-9, k doplnění blanketního návrhu, poučil ho o tom, že návrh musí být odůvodněn konkrétními skutečnostmi. Stěžovatel následně v doplnění sdělil, že odkladný účinek mu byl přiznán již krajským soudem. Ke svým osobním poměrům uvedl, že v České republice pobývá od roku 1998, během této doby zde pracoval a vedl spořádaný a slušný život. Tyto skutečnosti podle stěžovatele jednoznačně prokazují bezprostřední újmu, která mu hrozí. Stěžovatel dále odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 18. 8. 2011, čj. 5 As 73/2011-100, a další judikaturu, ze které citoval. Stěžovatel zároveň poukázal na své právo na spravedlivý proces, které by nebylo zachováno v dostatečné míře, pokud by odkladný účinek nebyl přiznán.

[3] Žalovaná se k návrhu na odkladný účinek nevyjádřila.

[4] NSS předně uvádí, že podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek, soud jej však může na návrh přiznat. Použije přitom přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, *jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem*. Institut odkladného účinku je tedy institutem mimořádné povahy. Jedná se o výjimku ze zákonného pravidla v § 107 s. ř. s. a k jeho využití musí nastat mimořádné okolnosti týkající se konkrétní situace stěžovatele. Je na žadateli o odkladný účinek (stěžovateli), aby uvedl, z jakých důvodů se domnívá, že v jeho případě nastala mimořádná situace, která vyžaduje, aby byly účinky pravomocného rozhodnutí odloženy.

[5] Stěžovatel ve svém návrhu uvedl pouze ve zcela obecné rovině, že nepřiznání odkladného účinku zasáhne do jeho práva na spravedlivý proces. Stěžovatel neuvedl žádné konkrétní skutečnosti dokládající jím tvrzenou nepoměrně větší újmu, která by mu mohla být způsobena. Není povinností NSS za stěžovatele dohledávat či dokonce domýšlet informace, které by teoreticky mohly být relevantní pro přiznání odkladného účinku. Pokud proto stěžovatel ke své konkrétní situaci v doplnění návrhu na odkladný účinek pouze uvedl, že na území České republiky žije po dobu 18 let, nelze takové tvrzení považovat za dostačující. Pokud by NSS uznal za dostačující pro přiznání odkladného účinku obecná tvrzení, které předestřel stěžovatel v této věci, popřel by tím výjimečnou povahu institutu odkladného účinku. V takovém případě by se totiž přiznávání odkladného účinku stalo pouhým formálním automatismem, což zjevně nebyl záměr zákonodárce.

[6] Nejvyšší správní soud si je vědom své judikatury v oblasti cizineckého práva. Nicméně i v usnesení NSS ze dne 18. 8. 2011, čj. 5 As 73/2011-100, na které odkazuje stěžovatel, NSS jasně zdůraznil, že fyzická přítomnost cizince po dobu řízení v jeho věci může být sice v některých případech za účelem zajištění ochrany jeho procesních práv vyžadována, ale tato potřeba musí být vždy opřena o konkrétní skutkové okolnosti. Citované usnesení nelze v žádném případě vykládat tak, že cizinec musí být vždy bez dalšího během soudního přezkumu fyzicky přítomen v České republice. Tomu odpovídá jak aktuální judikatura NSS (srov. např. usnesení NSS ze dne 6. 1. 2016, čj. 2 Azs 271/2015-32, a ze dne 5. 10. 2017, čj. 2 Azs 273/2017-19), tak i současná právní úprava v zákoně o pobytu cizinců, který v § 172a umožňuje zajištění přítomnosti cizince v soudním řízení prostřednictvím videokonferenčního zařízení. Za takové situace nemůže být nijak nekonkretizované tvrzení stěžovatele o zásahu do práva na spravedlivý proces důvodem pro přiznání odkladného účinku.

[7] V případě stěžovatele nebyla osvědčena existence ojedinělých okolností, které by opodstatňovaly výjimečné řešení jeho situace, a které jsou potřebné pro naplnění podmínky pro přiznání odkladného účinku. Jelikož nebyla splněna první podmínka pro přiznání odkladného účinku, otázku rozporu s veřejným zájmem již NSS nezkoumal.

[8] Rozhodnutím o nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. ledna 2018

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu